

„En vagyok itt a legszomorúbb fűz. / Zöld zokogású.
Én vagyok itt az eső. / Én ragyogok, nem a nap. /
„Nincs egy árva szavam. / Csak a pontért jöttem a sínig.
Mert ez az én jussom! / Hazám: a mozdony alatt.”
(Utassy: Szárszó)

3. Jassznyelvi elemek a kabarészerűség vagy a „vaskos” odamondás ízeivel.

„Emlékszel még, az a púpos, / olyat köpött, mint a lúdfos.”
(Oláh: Ostoba tréfa)

„Presszó-hajlat vén kosai / a nőcikék vánkosai.”
(Győri: Május 35.)

„A kiskutya mindig behugyozik, / hiába tömöm trioxazinnal,
mert WC-nek nézi a konyhát; / így áll elő a folytonosság képzete.”
(Molnár: Üzenet)

„Bár nem vagyok kíváncsi rá, / itt minden a pofámba lóg,
látom, hogy gyűr maga alá / minden szép lányt pár ócska pók.”
(Oláh: Gramofon)

„NEM AZÉRT VAN A KULTURHÁZ
HOGY TE A PARKETTRA TURHÁZZ

DE MOST A TIÉD A TÁNCPLACC
NE MONDD HOGY NEM RISZÁLHATSZ”
(Rózsa: Öregek táncolnak)

Az „előhangot” — szerencsére — általában nem kell lezárni. Így talán ez a szükségképpen és tudatosan ösztövért írás is megmenekülhet a formás summázás gyötrelmétől. Mint alapvető tanulságot, annyit meg kell azonban állapítanunk: megkülönböztetett figyelemmel kell foglalkoznunk a legfiatalabb magyar irodalommal, mert az ifjúság már most létezni akar, a jelent is akarja.

